

מן התבואה

אמרות ופנינים, מוסרי חיים ולקחים, מבאר חפרוה שרים - רבוה"ק מגור, נבג"מ ובלחט"א

ירושלים
הדלקה ז' 7:13
מוצ"ש 8:30
ברוקלין
הדלקה ז' 8:13
מוצ"ש 9:21
סטטן איילנד
הדלקה ז' 8:13
מוצ"ש 9:21
לינקוד
הדלקה ז' 8:12
מוצ"ש 9:20
מאנסי
הדלקה ז' 8:15
מוצ"ש 9:23

פרשת קרח תשפ"ג

שנה א' ג' לוי' ל"ה

אמרות מבאר רבותינו הק'

ויקה קרח ודתן ואבירם וגו': (טו א) בשם ה"חידושי הרי"ם ז"ע: קרח היה בעל רוח הקודש ומטועני ארון הברית, היינו שהיה צדיק וזקן בן ק"ל שנה, ובכל זאת בגלל קנאה אחת שקינא באליצפן בן עוזיאל ירד שאולה, נגיעה קפנה זו הוציאה אותו מן העולם. מכאן צריכים ללמוד מה איומה יכולה להיות נגיעה אחת קטנה ומכאן מדה טובה מרובה לאן יכולה נטיה אחת לטובה להביא את האדם.

בשם ה"חידושי הרי"ם ז"ע: ולכאורה לא מובן דתן ואבירם לא היו משבט לוי ולא חשבו על עצמם והתורה פירסמה ששם לדראון, ואילו ר"ג מוקריב הקטורת לתכוננו לעצמם והתורה חסה על כבודם ולא פירסמה למוציאם. ונראה לומר, כי יתכן עוד לסלוח לאדם שאינו יכול להתגבר על יצרו ועל כבודו המדומה ושואף שאין לו טובת הנאה מזה אי אפשר לסלוח ויש לפרסם שמו לגנאי.

הרבי **"פני מנחם" זי"ע** אמר: ויקח קרח וגו', נעשה מזה פרשה שלימה בתורה, קרח לא עשה מעשי נעוה ולא היה אדם פשוט כמ"ש כי כל העדה כולם קדושים, אלא שהקנאה והכבוד מוציאים את האדם מן העולם. איתא בזה"ק שקרח חלק על השבת ועל השלום, שבת ושלום המה שמותיו של הקב"ה, וז"ש הנועדים על ה'. כבראית העולם איסתכל הקב"ה באורייתא בורא לעלמא, ואיתא שגמלך בפמליא של מעלה, אמת אומר אל יברא שכולו שקרים, שלום אומר אל יברא שכולו קטטה ולא יהיה לזה קיום, מה עשה הקב"ה נטל אמת והשליכו לארץ הה"ד ותשלק אמת ארצה, והקשה הרבי קמאצק ז"ע מה עם השלום שאמר אל יברא, ותייך שכשאיך אמת שלום, שטטוש וכבר אין הפרש אם יש שלום או אין שלום, שגם המחלוקת היא באיצטאל של שלום.

ברש"י מדרש: ומה ראה קרח לחלוק עם משה, נתקנא על שישאונו של אליצפן בן עוזיאל וכו'.

הרבי **"לב שמחה" זי"ע** מביא שבקדושת לוי הקשה למה לא חלק תיכף אחר שמינה משרע"ה את אליצפן, ותי' שקודם גזירת מרגלים היו ראויים ישראל ליכנס מיד לארץ ישראל, על כן סבר קרח שגדולת אליצפן לא יהיה רק זמן מועט דהא בזמן מועט יכנסו לא"י, משא"כ אחר גזירת המרגלים וראה שיגורו שיהיו מ' שנים במדבר אז קינא שאליצפן יהיה נשיא מ' שנה, ובשפת אמת ליקינא מביא תמה ע"כ, כי מי אמר לו שבא"י ישנתה הגשיחות, ואפשר כוונת הקדושת לוי כך, דהנה קרח פקח היה, ואולי גם ראה ברוה"ק שמשו רבינו ע"ה לא יכנס לארץ ישראל, לכן בתחילה היה סבור שהוא יהיה הרבי בארץ ישראל כעין משרע"ה במדבר, אולם משנגזרה הגזירה של היה סבור שהוא יהיה הרבי בארץ ישראל כעין משרע"ה במדבר, אולם משנגזרה הגזירה של ארבעים שנה בגין דיבת המרגלים, ביקש קרח לכל הפחות את מקומו של אליצפן לארבעים שנה אלו, ולכן התחיל עכשיו לחלוק על נשיאותו אליצפן.

ואנשים מבני ישראל המששים ומאתים וגו': (טו ב) הרה"ק **"שפתי צדיק" זי"ע** כותב: רובץ מביא בשם ר"ח שכל ר"ג איש היו לויים, יש לתמוה למה אמר משרע"ה שאלו ראשונות רביעי, כי שבט לוי לא חטאו כלל בג' ראשונות ועדיין לא היה ערבות כדא"י בסנהדרין [מג:] שלא נתחייבו על ערבות רק אחר שעברו הדין,

מכאן נראה שהריח רע מהעבירה מוזק אף בלי טעם ערבות לכן קרא בשם סרחון כדא"י בגמ' משל לנכנס לתנות בושם ריח טוב טוב ולכן ח"ו להיפוך, וכן הלכה בעיר הנידחת שהורגין אף נשים וטף שלא חטאו נראה שריח רע נכנס בהם שכמעט אי אפשר שלא יחטאו ג"כ מוטב ימותו זכאי כו' כמו גבי נן סורר ומורה.

כי כל העדה כלם קדושים וגו': (טו ג) אומר הרבי **"פני מנחם" זי"ע**: ואכן כך היה באמת, כדא"י בגמ' און פלת אשנתו הצלתו וכו' אמרה ליה ידענא דכולה כנישתא קדישתא וניהו דכתיב כי כל העדה כולם קדושים וכו', ואכן לקרח היו בנים טובים, ובני קרח לא מות, קרח עינו השתעה ראה שלשלת גדולה יוצאה הימנו שמואל וכו' ולא ידע שבניו יעשו תשובה, ובשפת אמת תמה קרח שפקח היה מי לא ידע שיכולין בניו לשוב בתשובה, אלא שהבין שאם הוא חטא במחלוקת על משה רבינו ע"ה לא היה יכולין בניו להיות במדרגה גדולה כזו, וטעה כמו שאמר אא"ל שהיתה אצל בניו תשובה בלא חטא, תשובה גבוהה מאוד, וזה לא עלה על דעתו של קרח.

וישמע משה ויפל על פניו: (טו ד) הרבי **"לב שמחה" זי"ע** מביא את דברי האור החיים הק' שדקדק למה הוצרך לומר 'וישמע', אחר שאמר הכתוב 'ויאמרו אליהם ע"ש, אולי י"ל דאי המלגלג על צדיק נענש, וקפידתו של צדיק עושה רושם כאמרו ז"ל בגמ' כל מקום שנאמר חכמים עניינם או מיתה או עוני, לכן כאשר שמע משרע"ה שהם מלגלגים עליו מיד 'ויפל על פניו' נפילת אפים, לבקש מהש"ת שלא יקפיד עליהם ולא יענשו בגינו.

אומר **"כ"ק אדמו"ר שליט"א: ברש"י** מפני המחלוקת שכבר זה בידם סרחון רביעי וכו' נתרשלו ידיו, ואח"כ כתי' ויחר למשה מאד נצטער עד למאד, ומה היה כאן יותר מקדום, רק כי שאר החטאים שחטאו עד תתה היו בעיניו שמימות, תאוות, מים, ושאר דברים, אבל כאן לא היה עוד מחלוקת בעלמא, אלא מחלוקת שאנונה על רוחניות, טענות כמו כי כל העדה כלם קדושים ובתוכם ה', טלית שכולה תכלת בית מלא ספרים, אפילו בעגל היה ענין גשמי, כאמרו ז"ל [סנהדרין ג.]. שלא עבדו ישראל ע"ז אלא כדי להתיר להם עויות, אבל כאן היה הכל על רוחניות, כל המחלוקת רק מבחי רוחניות, ולכן לא היה יכול לבקש, ונצטער עד למאד.

ומדוע תתנשו על קהל ה': (טו ג) בשם **"השפת אמת" זי"ע** שהתפלא על קרח שאמר ומדוע תתנשו, הלא ראה בו כי קון עור פניו, והוא מובחר משאר אנשים, אך הרשעים אפילו על פתחם של גיהנום אינם חורגין בתשובה [עירובין יט.], וזה שאמרו דתן ואבירם העיני האנשים ההם נתקף לא נעלה, היינו שאפילו אם נתקף את עיניו ע"י אור הפנים הנפלאה מאד, אצפ"כ לא נעלה.

הרבי **"אמרי אמת" זי"ע** תירץ ע"ז: שהטמא של משה רבינו ע"ה היה שאת קרני ההוד של פניו הסתיר בלבו למען לא ירגישו באש הפנימית מבחוץ, ברגע שהחליק בידו על מצחו נראה כאדם פשוט.

רב לכם בני לוי: (טו ז) ברש"י מביא וקרח שפקח היה מה ראה ולשנות זה? עינו השתעה ראה שלשלת גדולה יוצאה ממנו שמואל שקול כנגד משה ואהרן, אמר שבבילו אני נמלט וכו'.

"השפת אמת" זי"ע כותב שלא ראה יפה לפי שבניו עשו תשובה. מדוע לא חשב זאת קרח שיכולין בניו לשוב בתשובה, אכן קרח ידע שאי אפשר ששמואל יהיה כל כך גדול אם יהיה איוה פגם בקנינו נשטה מדרך האמת, אבל לא ידע שילבע חיים שאולה ויפסק יחוסו, וכמ"ש 'אם בריאה יבא ה' שהיתה בריאה חדשה.

הרבי "אמרי אמת" זי"ע אמר: העולם אומרם על מה שאי' בגמ' [ברכות לא:] עה"פ [שמאל א א יא] 'זנתתה לאמתך זרע אנשים וגו', כי את רב דימי אמר לא ארוך וכו' ולא חכם ולא טפש עיי"ש. היינו שהיתה נכדו של קרח וראתה מה שגרמה לו הפקחות, להיות חכם מדי לא טוב [צי קליג טו"ג נישט]. ע"כ ביקש להא חכם ולא טפש.

ובקשתם גם כהונה: (טו ח) **ראש הישיבה מגור שליט"א** אמר: כתב בעל הטורים 'ובקשתם ג' במסורה. ובקשתם גם כהונה. ובקשתם משם את ה' אליך. ובקשתם אותי בימימי [כטי ג]. ויל"פ הרמז בזה, כי בלשון 'בקשה' יש המבקש דבר הכרחי וחיוני, ויש המבקש רק דבר מיותר לו אך הוא רוצה אותו, וההבדל ביניהם כי מה שהוא הכרחי בקשתו הוא מיוחד ומודגש רק לזה, משא"כ דבר מיותר הוא מבקש בנוסף למה שיש לו רק גם זה הוא רוצה.

ואולי לזה מרמז המסורה כי קרח ועדתו בקשו הכהונה באופן של 'אם' בעוד דבר נוסף עליהם ולא שזה היה עיקר חיותם, משא"כ שבמקשים ומחפשים את הקב"ה צריך להיות בהכרח שהוא דבר הכרחי וחיוני וצריך לבקש 'את' ה' שהיא לשון מיוחד שכל בקשתו הוא רק זה.

לא נעלה: (טו ט) **הרבי ה"בית ישראל" זי"ע** אמר: שמשרע"ה רצה לעשות להם טובה, אבל מכיון שהם אמרו לו: לא נעלה, כי תשתרר עלינו גם תשתרר, אז הוא ראה שהם התנתקו ממנו, ועל כן מאד כאב לו זאת. וה"פ נצטער עד למאד [ברש"י להלן טו טו], שמש"ד הצטער על זה שהם נפרדים ומתנתקים ממנו, ועל כן אינו יכול לעשות להם טובה - שאינו יכול לפעול ולעשות עבורים.

ויחר למשה מאד ויאמר אל תפן אל מנחתם וגו': (טו טו) ברש"י: נצטער עד למאד. **הרבי ה"בית ישראל" זי"ע** שאל: מה רצה משה להוסיף כאן בזה, וכי לא היה מספיק כאן מה שהקב"ה היה בכעס, וכדכתיב הבללו מתוך העדה הזאת ואכלה אותם כרגע, מש"ד עוד היה צריך להוסיף כאן? רק דהנה איתא בשפ"א ליקוטים שם בענין של טמא העגל, כ' שם ומשה יקח את האהל וגו' [שמות יג ז], ואיתא שם בגמרא [ברכות טג:] שמשר"ד אמר מגודה לרב מגודה לתלמיד, והקב"ה א"ל לחזור, ואיתא שם שהקב"ה א"ל אני בכעס ואתה בכעס ומי יקרבם, ואיתא שם בשפ"א: שאת הטעם הזה גופא יש, אני בכעס ואתה בכעס, את זה מש"ד גם ידע, והוא ידע ששניהם באמת לא יכול להיות, ואת זה הוא באמת רצה, כי מש"ד ראה שהיו שם זמנים קשים, לכן הלך ויצא החוצה וסילק את עצמו ממש, שידע שעיי"כ הקב"ה יקרבם ויחזור בחורו.

וזה הפירוש גם כאן: מש"ד ראה שהיו ידיו מותה, ורצה קצת לחיך את זה, ולכן נצטער עד למאד, כדי שיהיה א"י בכעס ואתה בכעס אולי עיי"כ יוכל לפעול משהו. שם בהטא העגל הוא

באמת פעל, אולם כאן היו אנשים גדולים, נשיאי עדה קריאי מועד אנשי שם, לכן לא הצליח לפעול בזה.

וכן הפשט לעיל בפרשת המתאוננים, דכ' שם ויחר אף ה' מאד ובעיני משה רע, דשם גם הפשט כן, שמש"ד במיוחד הביא עצמו לזה כדי שהקב"ה יענם.

ודתן ואבירם יצאו ניצבים פתח אהליהם: (טו טז) שואל הרה"ק **"שפתי צדיק" זי"ע**: לכאורה היה לומר 'פתחי אהליהם', משמע שכל אחד כניצב בהעוה פתח אהלו לא ידע שחבירו יעשה כמוהו.

אם כמות כל האדם וגו' לא ה' שלחני: (טז טז) אומר **"כ"ק אדמו"ר שליט"א**: ולמה תלה בזה כל השליחות מהעבר, הרי אין מן אלא ראה שענתה האמת עם קרח, רק הפי' שאם זו היא הדרך שיש מחלוקת, ואין הענינים מתגלגלים כסדר הראוי, אזי לא ה' שלחני, שהרי כבר מתחילה לא הייתי חפץ לילך, שנתעכב ז' ימים [שמות יג יד], וביקש שלח נא ביד תשלח, שלא יגרום לאהרן חלישות העדת, ורק כאשר נאמר לו וראך ושמה בלבו [שם יג יז] וגם אהרן נטל הכהונה, אז קיבל השליחות, אבל אם זה במחלוקת אזי לא ה' שלחני.

ואני הנה נתתי לך את משמרת תרומי וגו': (יח ח) ברש"י: ואני הנה נתתי לך. בשמחה. לשון שמחה הוא זה, כמו הנה הוא יוצא לקראתך וראך ושמת בלבו, שנתן למלך שנתן שדה לאהובו, ולא כתב ולא חתם ולא העלה בערכאין. בא אחד וערער על השדה, אמר לו המלך, כל מי שירצה יבא ויערער לנגדך, הריני כותב חוותים לך ומעלה בערכאין. אף כאן, לפי שבא קרח וערער כנגד אהרן על הכהונה, בא הכתוב ונתן לו וכו'.

ראש הישיבה מגור שליט"א: דלכאורה במשל של המלך, מי מונע מהמלך לחתום לו בשטר בלי שום רעיון, ואמאי עליו לחתום בזה? שיהיה רעיון, אך י"ל שהוא גנאי למלך שצריך לכתוב ולחתום שטרות על מתנות שהוא גונח, הרי 'דבר מלך טלחן ומי יאמר לו ומה תעשה' [קהלת ח ד], ובדיבורו בלבד סגי, ולכן כל זמן שאין רעיון הרי זה גנאי שהוא עושה חיובק לדבריו, ולכן שמח המלך שהיה ערעורו שכעת הוא יכול לחתום ולהעלות בערכאין, בלי שיהיה גנאי.

וכן הוא במשל, כי בוודאי אין אנו מבקשים שיהיו מניעות וערעורים מצד היצר בעבודת ה', ולמחילה היו מבקשים שיהיה בלי שום נסיונות, אבל מכיון שמחמת שירת הכלים נבקע שכן הוא הסדר בעבודת ה', וזו היא הנחת רוח שנגרמת למעלה, דייקא ע"י ה'נסיונות, כי כשעומדים בנסיון הרי אין לך שמחה גדולה מזו, כי עיי"ז מחדר השטר, דהיינו מה שאמר הקב"ה שטר' קודם, ע"י העדות של בני' באי' עלמא שתחוקת בזה ששומעים בערעורים, וכדאיתא בגמרא דשטר שקרא עליו ערער והחוקק בבית דין אפשי לקיים בו שטרות אחרות, כי עצם הערעור מחוק את השטר, וזה מחוק את העדות של בני' באי' עלמא, שנמצאים במקום שיש ערעור והזמה, כי למלאכים למעלה בשמים אין כלל נסיונות, וזו היא השמחה במה שנאמר 'ואני הנה נתתי לך את משמרת תרומתי', מה שבני' מצווים לשמור את עצמם כטורה, להתגבר על הנסיונות, כי זה גופא מחוק את השטר והעדות.

אכתמים למערכת

לגליון החשוב ויקר הערך שכשמו כן הוא מן הבאר ההוא ישקו עדרים.

קראתי בשבוע שעבר את המכתב שהבאתם, וכן את תגובת המערכת, והשחתי לעצמי שכנראה אותו אחד שכתב את המכתב הינו אחד שיושב בתוך דל"ת אמותיו ואינו מודע למה שנעשה. וברצוני לפקוח את עיניו הגם שאני בטוח שאתם מודעים להכלל, אבל כנראה שעדיין יש כאלו שלא, ולכן ברצוני לכתוב לכם כמה מילים בחשיבות הפעולות שלכם כולם ללא יוצא מן הכלל, ואבקש שתפרסמו ברבים שידעו ויבינו במה המדובר

ואתחיל בדבר הראשון שתפס אותי חזק מאד מאד מאד, זה הדף של השמחות שהינכם מוציאים מדי שבת בשבתו של כל השמחות וכל חסידי גור בארה"ב כולם ללא יוצא מן הכלל, בלי להוריד הורים וסבים, כולם מצויינים בדף המוקמות של השמחה, ביהח"ס שכביכול אסור להיכנס לשם, וכדומה, וזה בזמן שהדף של "אחד מוסדות גור" שיוצא מדי שבוע, מחריט בכל שמחה שמות של בעלי שמחה ושל הורים וסבים וכי' כשנראה כאלו חלק גדול מבעלי השמחה הם יתומים או אסופיים בני הורים לא ידועים. פשוט מוזעזע לראות איך שסוקים כל שבוע באיך להפריד בין הורים וילדים. אך בזכותכם המון אנשים פותחים את עיניהם לאשר נעשה ומתעוררים לאחד את המשפחה ולא ליפול ברשת המחלוקת הנוראה ובפרט בעת שמחה.

אשריכם ואשרי חלקיכם, חזקו ואמצו ולהלואי שגם אצלינו בארה"ק מכס ראו ועשו אחרים לחקות את היוזמה המבורכת הזו של כל השמחות של כל גור ללא יוצא מן הכלל כולנו משפחה אחת.

ואעבור ליוזמה השניה שלכם שהוצאתם ספר טלפונים של כל המוסדות וכל קהילת גור בארה"ב שזה רעיון מדהים. כאשר שהיתי לאחרונה בבית הורי בארה"ב ראיתי שגם אצליהם וגם אצל עוד כמה מאחי וגוסי נמצא האלפון של 'גור המאחדת' למרות שכולנו בגור, ואבי שיח' בראוטי את תמימתו מלי רב בגאווה "זה לא יורד מהשולחן במשרד אצלי, שכל אחד יראה שכאן בארה"ב לא נוותרים למחלוקת להיכנס". כל הכבוד לכם והמשיכו במעשיכם.

ועתה על של עתה באתי על הגליון שהינכם מוציאים. תמה הקורא, שנמנה לדבריו על קהילת 'פני מנחם', מדוע אתם מוציאים את העלון ואיזו תעלת יש בכך. ובכן, אני גר באשדוד ואינו קשורים לפעולות שלכם בארה"ב, אבל דעו לכם שברגע שהתחלתם עם הגליון השבועי, שזה משהו כלל עולמי, אני חייב לומר לכם שזה משהו לכל שכבות הציבור בכל הערים השונות (למעט, אולי, ערד, ששם זה ממש מעבר להרי החושך ודו"ק) זה ממש מחולל ופלאות!

בתוך עמי אנוכי יושב ואני יכול לספר לכם שאצלינו בשטיבל אנשים עומדים ומשוחחים, אמנם בחשאי, על הבמה הפתוחה במדור המכתבים שלכם, עד כמה שזה מחלחל ומטפס טיפין טיפין במוחות הסתמים, והמונוטום ע"י וועדות למיניהם, שמנסים לעשות מצב שלא יחשבו ורק יציתו למה שאומרים, והנה אתם באתם ברעיון האירי הזה, ומטיפים לאט לאט עד כמה נוראה המחלוקת הזו ומה ההשלכות שלה. ואני יכול להעיד על סיפור אחד שהייתי ממש עד אלו של אחד שקרא את המכתב שהבאתם מהמשפחה על ר' אלימלך בירדמן שליט"א, ופשוט עשה תשובה וביקש מחילה מכל המשפחה והתאחדו בשמחה ובאהבה כימים מקדם. ואני בטוח שהסיפורים הם רבים.

תמשיכו הלאה והלאה כמה שיותר ואולי יחוס ואולי ירחם והמשחית יסתלק מבינינו, ונזכה לשלום ואחדות במחנינו ולביאת גואל צדק במהרה בימינו אכי"ר,

ידידכם המעריץ את פעולותיכם ולהוכחה אני מצרף 180 שקל - ממני ומחבר נוסף בביהח"ס שמבקש אף הוא לחזק ידיכם, ויהיה זה לעיני רבי ומורי, אוהב ורודף שלום, הגר' דוד אלבסקי זצ"ל.

י.ד. אשדוד

מעשה מרובה"ק

הכרת הטוב

סיפר יהודי אמריקאי, מעשה שהיה בדירו, בעת שהותו בבית מלון הררי בטבריה, בעת שהיה שם הרבי ה"ל"ב שמתח"ז זי"ע בתקופה שקודם הנהגותו:

"בלייל שבת, לאחר שסיימתי את סעודתי, לא מצאתי לי ענין מיוחד לעסוק בו, קמתי מן השולחן, הבטתי כה וכה, ואת עיני צדה דמותו האצילית של יהודי בלתי מוכר, הרור צורה, אשר הסב לבדו לשולחן בקרן זווית. נגשתי אל שולחנו, והתיישבתי לצידו, בתקווה, כי תיקשר בינינו איזו שיחה, שיהא כה כדי להעביר את הזמן. היהודי, קיבל את פני כחביבות נפלאה, כיבדני באופן יוצא מן הכלל, והואיל להשמיע באוזני דברי תורה שונים, שזורים באמרות משוכבות לב על פרשת השבוע.

בשבת בצהריים, לאחר סעודת היום, ידעתי מיד לאן לשים את פעמי, ושוב הנעים לי אותו יהודי נכבד, בהרעיון עלי חיבה יתירה ודברי תורה למכביר. מאותה שבת ואילך, לא החמצתי כבר כל הורמנות לשהות במחיצתו, רק מנהיגך השבוע הבא, נודע לי כי מדובר באחיו של הרבי מנור.

בשבת הבאה, כאשר ביקשתי לגשת אל שולחנו כשבוע שעבר, הבחנתי, כי מסביב לשולחנו מסיבה חכורה של יהודים חסידים, עוטי קפוטות ושטריוולים, העוטים אותי בהדרת כבוד ומיחלים למוצא פיו. מיד הבנתי, כי הפעם, במחיצתם של אנשי הצורה עוטי השיראן המקיפים אותו, אין מקום לאדם מודרני, לבוש קצרות ומנולה למשעי כמות. נותרתי לי, איפוא, לשבת ליד שולחני, באפס מעשה.

חלפו מספר רגעים, ואל שולחני מניע שליח משולחנו, והזמנה בפיו:

'רבי כונים, מוזמן אתכם להסב עמו!'

השתי נאני בעימות, אך לא יכולתי לסרב. נגשתי, איפוא, בצעדים מהוססים בשפני מסמיקות מבושה. אולם משרק התקרבותי, קם הוא לקראתי, קיבלני במאור פנים, בידד ותיק משכבר הימים, וביקש מיד לפנות לי מקום, והושיבני לידו ממש. לא נתקרה דעתו, עני שכבדני לברך על הכוס ברכת המזון. המסובים לשולחן, העיפו עלי מבטים מלאי תמימה, כשהם סוכרים, בויראי, כי איה צדיק נסתר נודמן למחיצתם...

לאחר ברכת המזון, פתח רבינו והסביר לנוכחים:

"מיהודי זה שלפניכם, צריכים ללמוד מדות טובות! אני חייב לו הכרת הטוב! בשבת שעברה, הבחין כי ביושבי כרד אצל השולחן, ומצא לנכון לבוא ולארוח לי להכרה!"

רבינו לא העלה כלל ברעתו, כי אני הוא זה אשר זקוק הייתי להכרתו - - -

גם כמשך השבת ההיא, לא הרל רבינו מלקרבי ומלהרעיון עלי כבוד וחובה, ובאשר נפרדתי לאחר השבת, נענה ואמר לי בירידות, מעומק ליב:

"מבקשני ממך, כי כל אימת שתגיע לארץ ישראל, תבוא לבקרני בבית בירושלים!"

מבאר החסידות

משלם טובה תחת רעה

אל הרה"ק האמרי יוסף מספינקא זי"ע הגיע פעם רב אחד שנדד אחר ממון בין קהילות ישראל, והוא קיבלו סביר פנים יפות וכיבדו מאד. לכבוד האורח, הקדים הרבי את הזמן הקבוע לתפילה בבוקר, ולאחר מכן השתל בעדו ואף ביטל לשם כך את שיעורו הקבוע. אחד ממקורביו תמה על כך, והעלה את פליאתו בפני הרבי: "הרי אותו רב אינו זכאי אפילו לנציץ הכבוד שהרבי מנחיל לו, ומדוע חרד הרבי לכבדו חרדה גדולה?" השיב הרבי וסיפר, כי פעם נזקק בעצמו למעות לצורך מצוה, וכאשר הגיע אל אותה עיר והלך לבקר רב זה, לא כיבדו הלה כלל ולא השתדל בעבורו כדי נקיפת אצבע. "ממיוון שחששתי שמא נותרה בי תרעומת עלי, התגברתי על עצמי לשלם טובה תחת רעה, ולכן קירבתי אותו יותר מן הראוי וטרחתי בשבילו כדי לעקור מליבי כל חשש נקמה".

אל הבאר

כבוד אנ"ש המחזיקים בפלך האחדות במחננו שלומכון יסגא!
לאחר הקדמת השלום בכבוד הראוי מה שייך יותר דבר בעתו "מן הבאר בעתו מנוה המאוחדת" בשבת פרשת קורח אשר רואים עד כמה קשה כוחה של מחלוקת, ואשרי חלקכם שהנכם תורמים לשמירת השלום בקרב מתנה אנ"ש בארצכם.
וכבר ידוע אמרת צדיקים: ס'איו בעסער א פאלשע שלום פין א אמת'ת מחלוקת... והש"ת יעוזה שנזכר כלונו יחד לראות בהשראת השלום המיוחד במחננו, ונזכה עלי' לקרב את גאולת עם ישראל מכל צרותיהם בב"א.
ואסיים שמסופר שהרבי האמרי אמת" זי"ע נשא פעם דברים בגנות המחלוקת, ובדבריו סיפר על עשיר אחד ששני

ברכת מוזל טוב
לידידנו הרה"ח ר' דוד מנשה גולדברג לאו"ט ולבנו ידידנו הרה"ח ר' נפתלי מנחם גולדברג לאו"ט ולנכדו ידידנו הרה"ח ר' משה גולדברג לאו"ט
לרגל הולדת הבן/הנכד/הננין
מאחלים יחדיו - שטיבל 51 - שטיבל 55 - שטיבל 43

ברכת מוזל טוב
לידידנו הרה"ח ר' זלמן מנחם לאו"ט
לרגל אירוסין בנו הבחור החתן יוסף לאו"ט
מאחלים יחדיו - שטיבל 46

ברכת מוזל טוב
לידידנו הרה"ח ר' זעליג אבוביץ לאו"ט
לרגל נישואי בנו הבחור החתן פנחס לאו"ט
מאחלים יחדיו - שטיבל גידול תורה

ברכת מוזל טוב
לידידנו הרה"ח ר' יעקב אריה ענדרן לאו"ט ולחזנו הרה"ח ר' ישראל רוזנברג לאו"ט
לרגל נישואי הבת/הנכדה שתת'
מאחלים יחדיו - שטיבל 48 - שטיבל בלוזי - שטיבל 55 - שטיבל 43